

δείαν) Κερασ. *Βαθένου* 'ς τὰ λόγια τοῦ δεινα (τὸν ἀντιλαμβάνομαι, τὸν ἐννοῶ) Φιλίππου. *Βαθύνω* 'ς σὸ λόγον ἀτ' (ἐμβαθύνω, προσέχω εἰς τὸν λόγον του) Τραπ. β) 'Αντιλαμβάνομαι, κατανοῶ τι Θράκ. ('Αδριανούπ.) Μακεδ. (Καστορ.): *Δέν τὸ βάθυνα* Καστορ. Συνών. *κ'αταλαβαίνω*, *νοιώθω*. γ) 'Αποκτῶ βάθος διανοητικὸν Θράκ. ('Αδριανούπ.) — *Λεξ.* Πρω.: *Βάθυνε τὸ μυαλὸ* *Λεξ.* Πρω. *Βάθ'νι* οὐ νοῦς 'Αδριανούπ. Συνών. *βαθολογῶ* 1. δ) Σκέπτομαι καλῶς Θράκ. ('Αδριανούπ.) 2) Μέσ. βυθίζομαι εἰς βαθὺν ὕπνον Πόντ. (Κερασ. Οἰν.): *"Οντες ἔρθετε, ἐγὼ κ' ἔγνωσα, ἀτόσον ἐβαθύστα!* (ὅταν ἤλθετε, ἐγὼ δὲν τὸ ἐνόησα, τόσον ἤμην βυθισμένος!) Κερασ. Συνών. **βαθουλλοῦ* 1, *βαθυλογῶ* 3.

***βαθροδιαβαίνω**, *βαθροδιααίνω* Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Εκ τοῦ ἐπιρρ. *βαθξά* καὶ τοῦ ρ. *διαβαίνω*. Εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ βαθέως: *"Εβαθροδιάηκε δὸ μαχαίρι καὶ δὲν ἐκούνησε.* Συνών. *βαθροπάω*.

βαθροκαματεύω Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Εκ τοῦ ἐπιρρ. *βαθξά* καὶ τοῦ ρ. *καματεύω*. 'Οργώνω βαθέως: *"Αγαθὸν εἶναι τὸ χωράφι καὶ πρέπει νὰ τὸ βαθροκαματίζη κανεῖς.*

βαθροκοιμίζω *Λεξ.* Πρω. Δημητρ. Μέσ. *βαθροκοιμᾶμαι* *Λεξ.* Δημητρ. Μετοχ. *βαθυκοιμισμένος* ΓΞενοπ. Κακὸς δρόμ. 22.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. *βαθξά* καὶ τοῦ ρ. *κοιμίζω*. Κάμνω τινὰ νὰ κοιμηθῇ βαθέως ἐνθ' ἄν.: *"Σ τὸ δρόμῳ ἡνυχῇ, ὅλα κατάκλειστα καὶ βαθυκοιμισμένα ΓΞενοπ. ἐνθ' ἄν.*

βαθροπάω Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Εκ τοῦ ἐπιρρ. *βαθξά* καὶ τοῦ ρ. *πάω*. **Βαθροδιαβαίνω*, ὁ ἰδ.: *Βαθροπάει τὸ μαχαίρι.*

βαθροπιάνω Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Εκ τοῦ ἐπιρρ. *βαθξά* καὶ τοῦ ρ. *πιάνω*. Πιάνω πληθὺς: *"Ηκλεψέ τα πάλι σήμερα τὰ κουκκάκια καὶ βαθροπίασε κιόλα, κάμμιὰ δὲν θὰ 'πηρε κ' ἦφνε.*

βαθροστενάζω ΣΣκίπη 'Απέθαντ. 84. 'Εκ τοῦ ἐπιρρ. *βαθξά* καὶ τοῦ ρ. *στενάζω*. Στενάζω βαθέως: Ποίημ. *Τὴν κεφαλὴ μου τότε στρέφοντας πρὸς τὴ ζωὴ τὰ σύνορά της εἶδα σβησμένα μέσ' 'ς τὸ σούρουπο καὶ βαθροστενάξα ὁ περάτης.*

βαθροστοχάζομαι Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Εκ τοῦ ἐπιρρ. *βαθξά* καὶ τοῦ ρ. *στοχάζομαι*. Στοχάζομαι, σκέπτομαι βαθέως: *Βαθροστοχάζομαι τὸ θάνατο.* 'Εβαθροστοχάστηκά το καὶ ἀροπίαστηκα.

βαθροσφάζω Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Εκ τοῦ ἐπιρρ. *βαθξά* καὶ τοῦ ρ. *σφάζω*. Σφάζω βαθέως: *Τσοὶ βαθροσφάζω τσοὶ χοῖροι.* Πρέπει νὰ βαθροσφαῖ ὁ χοῖρος, ἀλλεῶς σηκώνεται καὶ φεύγει.

βαθροσφαμός ὁ, Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Εκ τοῦ ρ. *βαθροσφάζω*. Βαθεῖα σφαγή.

βαθρορός ἐπίθ. *Λεξ.* Πρω. 'Εκ τοῦ οὐσ. *βάθος* καὶ τῆς καταλ. -*ερός* ἢ ἐκ τοῦ *βαθύς* ὡς καὶ *πρόθυμος*-*προθυμερός* κττ. 'Ο ἔχων βάθος, βαθύς. Συνών. *βαθικός* 1, *βαθουλλός* 2.

βάθη ἢ, Χίος—*Λεξ.* Πρω. 'Εκ τοῦ οὐσ. *βάθος*.

1) 'Η βαθεῖα καλλιέργεια τῆς γῆς Χίος: Φρ. *Τό 'καμεν βάθη τὸ χωράφι* (τὸ ἔσκαψε βαθέως). 2) 'Αγρός βαθέως ὠργωμένος *Λεξ.* Πρω. 'Η λ. καὶ ὡς τοπων. 'Αθῆν. Θάσ.

βαθιέρα ἢ, Θήρ. 'Εκ συμφύρ. τοῦ ἐπιθ. *βαθύς* καὶ τοῦ οὐσ. *σουπ-πιέρα*. Τὸ ἐπιτραπέζιον σκεῦος *σουππιέρα* μὲ σκέπασμα.

βαθικά ἐπίρρ. Καπ. (Σινασσ.) 'Εκ τοῦ ἐπιθ. *βαθικός*. Βαθέως. Συνών. *βαθξά* A 1, *βαθουλλά*.

βαθικένω Καπ. (Σινασσ.) 'Εκ τοῦ ἐπιθ. *βαθικός*. Κάμνω τι βαθύ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βαθένω* A 1.

βαθικός ἐπίθ. Καπ. (Μαλακ.) *βαθ'κός* Λέσβ. ('Αγιάσ.) Μύκ. 'Εκ τοῦ οὐσ. *βάθος* καὶ τῆς καταλ. -*ικός*.

1) Βαθύς Καπ. (Σινασσ.) Μύκ.: *Ρεματισμὸς βαθ'κός* (τὸν ὁποῖον αἰσθάνεται τις εἰς τὸ βάθος τοῦ σώματος καὶ οὐχὶ ἐπιπολῆς) Μύκ. Συνών. *βαθερός*, *βαθουλλός* 2. 2) 'Ισχυρὸς Λέσβ. ('Αγιάσ.): *Φόβους βαθ'κός*.

βάθιος ὁ, Θράκ. (Κωστ. Σαμακόβ.) Θηλ. *βάθια* Θράκ. (Κωστ.) 'Αγνώστου ἐτύμου.

'Ιππος: 'Ασμ. *Γούλοι ἔδεσαν τοῖς βάθιες τοὺς σὲ δάφνες, σὲ μηλίτσες, κ' ἐγὼ 'δεσα τὸ βάθιο μου σὲ μιὰς ξανθῆς μνημόρι...* καὶ *βάθιος ἦδον πονηρός, ἦδον πολὺ μαργέλης, σκάλιξε μὲ τὰ πόδια δον, βγήκε ἡ κόρη ἀπάνου* Κωστ.

Τὸ βάθιο του ἐκαλίβωνε νύχτα μὲ τὸ φεγγάρι Σαμακόβ.

βαθιουτέ ἐπίθ. Τσακων. 'Εκ τοῦ ρ. *βαθύνω*, δι' ὁ ἰδ. *βαθένω*. Βαθύς, *βαθουλλωμένος*: *Οἱ ψιλοὶ σι ἡγκιὰὶ βαθιου-τοὶ ἀπὸ τὰ νησιζικουμάγρα* (τὰ μάτια τῆς ἦσαν βαθουλλωμένα ἀπὸ τὴν μακρὰν νηστείαν, πεῖναν).

βαθμολόγος ὁ, 'Αθῆν. 'Εκ τοῦ οὐσ. *βαθμός* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -*λόγος*.

'Οργανον διὰ τοῦ ὁποῖου μετροῦν τὸν βαθμὸν τῆς γνησιότητος τοῦ χρυσοῦ.

βαθμός ὁ, λόγ. κοιν. *βαθιμός* πολλαχ. *βαθιμό* Τσακων. *βαθνός* Νάξ. ('Απύρανθ.) *βαχμός* Νάξ. ('Απύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. *βαθμός*.

1) Τὸ μέτρον τῆς ἐπιδόσεως ἢ ἱκανότητος τοῦ ὑφισταμένου ἐξετάσεις μαθητοῦ ἢ ἄλλου οἰουδήποτε χαρακτηριζόμενον καὶ δι' ἀριθμοῦ λόγ. κοιν.: *Πῆρε βαθμὸν ἀριστα-καλῶς* κττ. *Δίνω κακὸ-καλὸ βαθμό.* 'Εχω βαθμοὺς καλοὺς ἢ κακοὺς -*μεγάλους* ἢ *μικροὺς*. || Φρ. *Δίνω βαθμό* (δίδω βαθμὸν προβιβάσιμον). *Παίρνω βαθμό* (λαμβάνω βαθμὸν προβιβάσιμον). 2) Μεταφ. τὸ σημεῖον τῆς πνευματικῆς ἢ ψυχικῆς καταστάσεως εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἡ φθάνει τις λόγ. κοιν.: *Εἶμαι θυμωμένος σὲ μεγάλο βαθμό.* Δὲ μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε σὲ τί βαθμὸ εἶμαι ἐκνευρισμένος μ' αὐτὸν ἄνθρωπο! 3) 'Η τάξις τῆς ὑπαλληλικῆς ἱεραρχίας τὴν ὁποίαν κατέχει τις ἢ καταλαμβάνει ὁ τὸ πρῶτον διοριζόμενος λόγ. κοιν.: *"Ο δεῖνα διωρίθη μὲ τὸ βαθμὸ γραμματέως-ἔχει τὸ βαθμὸ λοχαγοῦ* κττ.

